

жінъ и благополучиъ, защо є царь и йма
красны и глѣмы палаты и толкоуи дрѣги
добрини. Катò то това царьатъ, привика
го и мѣ рече: щеш ли Дамокла да оукѣшишь
ѡ мого благополучиѣ; а той ѡтвѣща, чи
твѣрдѣ желѣи и йци. Тогѣзи царьатъ по-
велѣ да го заведаѣтъ въ царскитѣ палаты,
и да го гѣдѣтъ на златѣ одрѣ, и да ѡ-
верѣдѣтъ каѣтата мѣ съ златы и сребрны
садины, и на трапѣзата мѣ да предсто-
ватъ млѣды и красны юноши, и да правѣтъ
щотò ймъ рече: положиха иѡщи на вѣдѣз са-
каквы добры мирисмы, и мѣ приносѣха раз-
лични гѣстїѣ. Дамокла не мѡжеше да са
нарадаѣва, а Дїонисъ повелѣ та провѣсиха иъз
табанатъ єана сѣбїѣ вѣрѣхана съ єдинъ
кѡнскїи кѡсмъ. Катò а видѣ Дамокла раз-
триперѣса ѡ страхъ, и не глѣдаше вѣки нити
златѣнытѣ и сребрнытѣ садины, нити дрѣ-
гитѣ оукрашїиѣтата нити смѣлаше да постѣгне
на трапѣзата. а ми начѣна да са мѡли сѣсъ
сѣлзы Дїонисѣ да го ѡстаѣви да си ѡтїде,
и мѣ дрѣмаше, чи є по благодѣринъ да жи-
вѣе мирно межѣ простыта чловѣцы, а не